

Arrest

nr. 59 607 van 13 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat T. VAN GESTEL en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, van Yoruba afkomst te zijn en christen te zijn. U bent geboren te Ogbomoshó op 11 april 1982.

In 2004 studeerde u aan de universiteit van Ogbomoshó en begon u als tv-presentator te werken bij een nieuw tv-station. Nadat u in 2005 afstudeerde, ging u naar Lagos en begon u te schrijven voor 'Ogbomoshó Inside'. Later werkte u als freelancer bij 'Compass Newspaper' en in 2008 ging u als stafflid aan de slag bij 'The Premier Tabloid'. Op 26 juli 2009 begon de 'Boko Haram crisis' in Bauchi. U moest op 28 juli 2009 naar Maiduguri gaan om over de situatie daar verslag uit te brengen. Er was een avondklok en u kon het hotel waar u verbleef niet uit. In het hotel zag u een aantal gewapende personen. U nam een foto en één van de groepsleden zag dit, kwam op u af en vroeg of u een journalist was. U ontkende dit en er werd u gezegd dat u moest oppassen, want dat u kon sterven.

De dag nadien vloog u terug naar Lagos. In het vliegtuig herkende u drie personen. Ze kwamen naar u toe en zegden dat ze u zouden weten te vinden indien ze iets zouden zien of horen. U had angst en durfde geen artikel over de gebeurtenissen in Maiduguri te schrijven. Op 20 september 2009 werd Bayo Ohu, een journalist die u in Maiduguri ontmoette, gedood. Begin januari 2010 verscheen er in de krant 'PM News' een artikel over de groep 'Boko Haram' in Maiduguri. Toen u op 15 januari 2010 naar uw appartement terugkeerde, hoorde u een schot in de buurt waar u woonde. U had angst en ging bij een vriend in de buurt slapen. De dag nadien zag u dat uw appartement dooreen gehaald werd en dat uw laptop vernield werd. U legde klacht neer bij de politie en deze gaf aan dat ze hoorden dat er gewapende overvallers kwamen en dat ze meer zouden patrouilleren in de buurt. Rond 10-12 april 2010 verscheen er een nieuw artikel over Boko Haram en gingen vier mensen naar het huis van uw moeder. Ze vroegen naar u en zegden dat ze u zouden krijgen. Toen u dit nieuws vernam, dook u onder bij uw vriend Jibola Oni. Hij sprak met een vriend van zijn familie en op een dag belde men dat u uw internationaal paspoort moest meebrengen. Op 15 juli 2010 verliet u Nigeria met een vlucht van Lagos – over Nederland – tot België. Op 20 juli 2010 diende u er een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen die het gevolg zijn van het feit dat u als journalist een foto maakte van een groep gewapende mensen te Maiduguri, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst legde u betreffende uw verblijf in Maiduguri en de 'Boko Haram sekte' vage verklaringen af.

U verklaarde dat de 'Boko Haram sekte' op 26 juli 2009 een aanval op Bauchi inzette en dat de krant waarvoor u schreef aan u vroeg om naar Maiduguri te gaan en over de situatie daar te schrijven. Op 28 juli 2009 vertrok u naar Maiduguri en in het hotel nam u een foto van een groep gewapende mensen. Hierop werd u door één van hen bedreigd. U gaf verder aan dat u op de terugvlucht naar Lagos drie leden van de groep gewapende mensen zag en dat ze u opnieuw bedreigden. Toen de dossierbehandelaar u vroeg wie deze groep mensen was, gaf u aan dat u het niet weet, maar dat ze u vertelden dat ze mensen beschermden – hetgeen u betwijfelde (gehoor CGVS, p.8-9). Er dient te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat u niet eens weet wie deze groep mensen was, aangezien deze groep een cruciale rol speelt bij de door u ingeroepen vrees.

Verder gaf u aan dat de leider van de 'Boko Haram sekte' ene Mohammed Yussuf was en dat hij rond 29/30 juli 2009 gearresteerd werd. Toen u gevraagd werd waar hij gearresteerd werd, gaf u aan dat het wellicht in Borno State of Baunchi State was, maar dat u het niet meer precies wist (gehoor CGVS, p.10). Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg of u – buiten Mohammed Yussuf – andere belangrijke personen van de organisatie Boko Haram kon noemen en kon toelichten welke functie ze hadden, gaf u aan van niet. Toen u gevraagd werd welke acties de organisatie Boko Haram hadden ondernomen, gaf u aan dat u wist dat ze mensen doodden en huizen en politiekantoren in brand staken. Toen u gevraagd werd om namen van slachtoffers te geven, gaf u vaag aan dat vele families stierven, maar dat u geen namen kende (gehoor CGVS, p.10). Er dient te worden opgemerkt dat uw kennis betreffende de 'Boko Haram sekte' beperkt is, wat onverenigbaar is met uw bewering dat u als journalist naar Maiduguri gezonden werd om over de situatie daar verslag uit te brengen

Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg om enkele wijken van Maiduguri te noemen, gaf u Damaturu, Potiskum, Gombe en Bauchi op. U stelde verder dat Damaturu en Potiskum zéér dicht bij Maiduguri lagen, namelijk op twee uur. Gombe en Bauchi zijn echter twee staten en eveneens twee steden (zie administratief dossier). Toen daarop de vraag herhaald werd om enkele wijken van Maiduguri te noemen, gaf u aan dat het de eerste keer was dat u in Maiduguri was (gehoor CGVS, p.9). Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg om enkele straten van Maiduguri te noemen, ontweek u de vraag door te stellen dat u enkel de universiteit van Maiduguri kent (gehoor CGVS, p.9). Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg om enkele rotondes van Maiduguri te noemen, gaf u aan dat u niet naar buiten ging (gehoor CGVS, p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er verschillende rotondes zijn in Maiduguri en dat deze dé oriëntatiepunten bij uitstek zijn in Maiduguri. Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg wie of wat Ngadda of Alo is, gaf u aan dat u dacht dat het een tribe uit het Noorden van Nigeria was (gehoor CGVS, p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat Maiduguri aan de oever van de 'Alo' rivier (ook wel de 'Ngadda') gebouwd is.

Bovenstaande frappante onwetendheden betreffende de 'Boko Haram sekte' en Maiduguri ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u naar Maiduguri gezonden werd om over de situatie daar te schrijven. Van iemand die als journalist met zulke opdracht naar Maiduguri gezonden wordt, mag men minstens enige basiskennis verwachten. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u vervolging vreest omdat u een foto van 'een groep gewapende mensen' nam in Maiduguri.

Verder haalde u aan dat op 20 september 2009 een journalist van The Guardian – die u in Maiduguri had gezien – gedood werd toen hij aan een verhaal schreef. U had er echter geen idee van waarover het verhaal ging en gaf aan hij aan vele verhalen werkte. Verder gaf u – eveneens zeer vaag – aan dat andere journalisten na de incidenten in Maiduguri ontvoerd en gedood werden. Toen de dossierbehandelaar u daarop vroeg welke andere journalisten na de incidenten in Maiduguri ontvoerd en gedood werden, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.10-11). Van een journalist die soortgelijke vervolging vreest van een 'een groep gewapende mensen' uit Maiduguri, kan men verwachten dat hij van bovenstaande zaken beter op de hoogte is.

Verder kunnen nog een aantal bemerkingen gemaakt worden bij de problemen die u kende op 15 januari 2010 en op 10-12 april 2010 .

U verklaarde dat u op 15 januari 2010 een geweerschot hoorde in de buurt van uw appartement en dat u ervan uitging dat het een overval was. Hierop ging u bij een vriend slapen en de dag nadien zag u dat uw appartement overhoop lag (gehoor CGVS, p.11). Verder zei u tegen uw moeder dat ze moest verhuizen, omdat u angst had dat ze misschien voor u zouden komen. Toen u gevraagd werd wie er dan wel voor u zou komen, gaf u vaag aan dat u de mensen die uw appartement doorzochten bedoelde. Verder gaf u aan dat u dacht dat er misschien een link was met een eerder verschenen bericht over Boko Haram in de avondkrant PM News (gehoor CGVS, p.11). Toen de dossierbehandelaar u na deze vage verklaringen vroeg waarom u dat dacht, gaf u al even vaag aan dat elke keer er iets geschreven werd over Boko Haram er bedreigingen waren aan uw adres. Toen u gevraagd werd wie u bedreigde, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.11). Gelet op het feit dat er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen dat u in Maiduguri was en u er een foto van 'een groep gewapende mensen' nam, is er ook geen enkele grond om aan te nemen dat er een verband is tussen de inbraak op 15 januari 2010 en berichtgeving in de media betreffende de Boko Haram-sekte. Bovendien deed u aangifte bij de politie en deze zegden dat ze hoorden dat er gewapende overvallers waren en dat ze meer zouden patrouilleren om de problemen te stoppen (gehoor CGVS, p.11).

U ging verder door te stellen dat op 10-12 april 2010 vier mensen naar uw moeder gingen om naar u te vragen. Toen de dossierbehandelaar u vroeg wie naar uw moeder ging en naar u vroeg, gaf u aan het niet te weten, maar u beweerde dat ze uw naam zegden en aangaven dat ze de zoon wilde die voor de kranten schreef (gehoor CGVS, p.11-12). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u naar de politie ging om aangifte te doen van deze feiten, gaf u aan van niet omdat de politie vorige keer niets deed (gehoor CGVS, p.12). Eerder gaf u echter aan dat de politie zei dat ze meer zouden patrouilleren om de problemen te stoppen, waaruit blijkt dat de politie uw zaak wel degelijk ter harte nam. Toen u hiermee geconfronteerd werd, gaf u vaag en algemeen aan dat u de politie niet zag en dat de politie u niet kan beschermen in Nigeria (gehoor CGVS, p.11) hetgeen u echter op geen enkel moment kon staven. Aldus haalde u onvoldoende elementen aan die erop zouden wijzen dat u niet op bescherming van uw autoriteiten kan of zou kunnen rekenen. Tevens dient te worden vastgesteld dat u hebt nagelaten juridische ondersteuning bij een advocaat te zoeken (gehoor CGVS, p.12).

Verder gaf u aan dat 'in een moment iemand gedood kan worden in Nigeria' (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd wie u zou doden, gaf u aan dat dit mensen zijn die ook journalisten doden, maar dat niemand hen kent. U gaf aan dat ze soms doden van op een bromfiets en ze soms ontvoeren voor het geld (gehoor CGVS, p.13). Deze beweringen kunnen geenszins beschouwd worden als een geïndividualiseerde "vrees voor vervolging" in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw 'vrees voor vervolging'.

U gaf aan dat u vanuit België contact had met uw ouders in Nigeria. Toen u gevraagd werd of ze iets wisten te vertellen in verband met de door u aangehaalde problemen in Nigeria, gaf u aan van niet en dat enkel uw vader naar uw huis kon gaan. Toen u daarop gevraagd werd of uw vader u iets wist te vertellen in verband met de door u aangehaalde problemen in Nigeria, gaf u eveneens aan van niet. Verder gaf u aan dat u vanuit België contact opnam met uw collega's in Nigeria. Toen u gevraagd werd of ze iets wisten te vertellen in verband met de door u aangehaalde problemen in Nigeria, gaf u aan dat u hen niet vertelde dat u in België was (gehoor CGVS, p.4). Uit bovenstaande blijkt dat u geen afdoende verklaring kon geven over het feit dat u zich bij uw contactpersonen in Nigeria niet informeerde over de nasleep van uw problemen te Nigeria, daar dit van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht wanneer hij contact opneemt met personen in zijn land van oorsprong. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet geloofwaardig en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Nigeriaanse identiteitskaart toont uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De door u neergelegde badge van Roobbs Communication Network Ltd. toont hoogstens aan dat u journalist was bij dit bedrijf, maar wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Verder legde u een krantenartikel voor dat handelt over de kidnapping van drie journalisten, maar dat verder uw persoonlijke problemen niet aan toont. De door u neergelegde en opgestelde paper met als titel ‘Freedom & Responsibility in the media’ en bundel artikelen én de door u neergelegde foto’s ondersteunen slechts uw verklaringen dat u werkzaam was als (sport)journalist, maar tonen de door u ingeroepen persoonlijke problemen niet aan. Tenslotte legde u een diploma en een certificaat van ‘National Service’ voor, welke verder niet relevant zijn voor uw asielaanvraag. U bracht verder geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de een niet-afdoende motivering en op de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 2, 3, 5 en 10 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM).

Verzoeker weerlegt de motieven van de bestreden beslissing als volgt:

- inzake de bedreigingen op de terugvlucht, dat deze personen leden waren van Boko Haram, doch hij kende de identiteit van deze personen niet;
- de slachtoffers van Boko Haram zijn voor hem onbekenden; alle details herinneren - zeker tijdens een zenuwslopend interview - is niet mogelijk. Eerlijk antwoorden op de vragen en niet alle details herinneren wordt als negatief beschouwd;
- omtrent zijn beperkte kennis van Maiduguri voert hij aan de het eerste maal was dat hij daar enkele dagen verbleef, niet op straat kon en in zijn hotel moest blijven alsook dat de feiten dateren van 2009;
- inzake de inbraak in zijn huis, dat de daders onbekend zijn gebleven maar dat het toch zeer toevallig zou zijn dat zijn appartement wordt vernietigd nadat hij journalistieke berichtgeving had gedaan en er enkel zaken werden vernield;
- omtrent de bescherming van de politie, dat hij naar aanleiding van de eerste bedreigingen wel degelijk bescherming zocht maar de politie weinig actie ondernamen; het feit dat de politie meer patrouilleerde betekent niet dat hij geen gevaar meer loopt;
- dat hij zijn familie en vrienden wil beschermen zodat hij dan ook bewust weinig informatie verstrekt omtrent de reden van zijn vlucht.

2.2.1.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1.2. Verzoekers eerste en tweede middel worden omwille van hun verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende”

wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verzoeker voert aan dat hij journalist is en in die hoedanigheid werd uitgestuurd naar Maiduguri om verslag uit te brengen omtrent de crisis veroorzaakt door de Boko Haram. Aangezien verzoeker zich in het kader van een journalistiek onderzoek begaf naar Maiduguri om verslag uit te brengen over de crisis veroorzaakt door de Boko Haram kan dan ook verwacht worden dat hij zich dienaangaande informeerde en research deed zodat hij met kennis van zaken kan rapporteren. Derhalve is verzoekers onwetendheid inzake de Boko Haram, ondermeer omtrent hun leider(s) en belangrijke personen, (omstandigheden van) arrestaties, specifieke acties en slachtoffers (administratief dossier, stuk 3, p.10) van dien aard dat het geloofwaardigheid inzake zijn onderzoek, en bijgevolg de vermeende daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten, naar de Boko Haram ondermijnt. Dit klemt des te meer daar hij aanvoert dat deze organisatie de actor van vervolging is die de reden is van zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

Uit verzoekers verklaringen inzake Maiduguri blijkt tevens dat hij geen kennis heeft van wijken, straten, rotondes en de rivier die Maiduguri kenmerken zodat hij zijn verblijf aldaar in het kader van zijn journalistiek werk niet aannemelijk maakt.

Verzoeker voert geen verweer ten aanzien van de vaststelling dat hij onwetend is omtrent het verhaal dat de later gedode journalist van The Guardian schreef en evenmin kon duiden welke andere journalisten na de incidenten in Maiduguri werden ontvoerd en gedood.

Verzoekers verwijzing naar de stress van het interview is niet dienstig om zijn onwetendheden te verklaren.

Verzoeker brengt, behoudens vermoedens en hypothesen, geen begin van bewijs bij dat de inbraak in zijn huis op 15 januari 2010 een verband houdt met berichtgeving aangaande de Boko Haram. Tevens blijkt dat verzoeker bescherming kreeg van de politie in de vorm van patrouilles voor zijn woning. Het feit dat deze patrouilles niet leidden tot het door verzoeker gewenste resultaat impliceert niet dat verzoeker geen bescherming kreeg van de overheid.

Verzoekers stelling dat hij zijn vrienden en familie niet informeert om hen niet in gevaar te brengen, kan niet worden gevolgd. In het kader van verzoekers relaas is voor het hem van belang zich te informeren naar het verloop van de feiten in zijn land van herkomst; desinteresse onder het mom van de veiligheid van familie en vrienden is te dezen niet aanvaardbaar.

Daargelaten dat verzoeker niet concreet uitwerkt op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2, 3, 5 en 10 van het EVRM zou schenden wordt, in het kader van de devolutive kracht van het onderhavige beroep, vastgesteld dat de kwetsieuze onwetendheden volstaan om de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag vast te stellen. De door verzoeker bijgebrachte documenten kunnen zijn teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 2.2.2.) en de elementen in het administratief

dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

4. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De twee middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS